

[P]İÇ
GÜVEYSİ
FANZİN İŞİ
OLAN
İŞSİZLER

#1
HER 10 İŞ GÜNÜNDE
1 ÇIKAR

MERHABA!

İnsan neyi sever? İnsan, ne için yaşar ne için ölür? Aslalarımız, keşkelerimiz ile harmanlanırken hayatımızın mutluluk ve mutsuzluk dehlizlerinde, **biz ancak ve ancak** eşit kollu olmayan teraziler konumundayız. Bu kaybediş hali hayatımızın her yanına sirayet ederken var olanlara Tanrılık var olmasını istediklerimize de kulluk etmeyi görev bilir bir halde yaşıyoruz.

Bizler **kendisinden çok şey beklenen** ama hiçbir şey veremeyen bir kuşağın temsilcileriyiz. Bizden öncekiler çağ açıp çağ kapamışlar. Reformlar, rönesanslar yaşamış, aydınlanma çağı ile dünya tarihinin akışına yön vermişler. Bizler **olamamışlığımızın sanrılarıyla çok farklı bir havaya bürünmüş bir durumdayız**. Bizler çağımızın vebalılıları, feodal ilişkilerin örfi adetlerin düşmanı olan **ayrıkçılarıyız**. Felsefi akımları **çaresiz bırakanlarız**. Büyük lügatlarda **tarifi olmayanlarız**. Bizler karanlığın evladı, bilinmezliğin **hesapsızlığın ve yalnızlığın fahişeleriyiz**. Bizler **H(P)ic'leriz**. Bizler aidiyeti ruhu kadar olanlar, tek nasırlı yerleri kalpleri olanlarız. **Bizler**, her birimiz birer **intihar mektubuyuz**. Bizler, kendine ait soyluluğumuzla

maddenin biçim değiştirmek için yükselmesinin değil, alçalmasının hatta yerçekimi kanununa göre düşmesinin gerektiğini savunanlarız. Bizler bütün düzenler için **tehlikeli** olanlarız. Sistemin birer parçası olma çabaları da, iç güveysi halinden öteye gitmeyenleriz. Annelerinin **vefasız aşklarıyız**.

Herkesin aksine hayatları roman olmayanlarız. Bizler hayatın karşısında **öyküleri olanlarız**. Söyleyecekleri olanlarız. Bizler **göte göt diyenleriz**. Popo deyince şeklinin değişmediğini bilenleriz. Bizler çağımızın **öksüzleriyiz**. Ne iş yaparsak yapalım, sosyal statümüz ne olursa olsun, maddi durumlarımız fark etmeksizin **mutsuzluğun uzatmalı sevgilisiiyiz**. Yalnızlıklarımız güruhlar içinde kendi halimizde intihara meyilli sofistike sorgularda yaşayan piçlerin yalnızlığıdır.

Dünyamıza hoş geldiniz! Çok tanrılı PiÇ GÜVEYSİ ŞEHRİNİN altın anahtarı bu metindedir. Yeni akrabalık düzenleri geliyor ve bizden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

İÇERİDE KİMLER VAR?

02.

MERZİFON DÜKÜ // SELAM DÜNYALI,
BEN SELİM CİNASKİ
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

04.-15.

BEN VE KENDİM // DYB
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

06.

PETROMYZONTIFORMES // BOŞLUK
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

07.

GÖKHAN BOLAT // RUS SALATASI
Şiir

08.

KUTSALVODKA // ÖYT
Düz yazı, senaryo

09.

BENNA GÜLMEZ // MEÇHUL'E NOTLAR
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

10.

HAYATİ FİYASKO // FALSOLU VEZİN
Şiir

12.

DİLEK NAK
Şiir, düz yazı, deneme, kısa hikaye

14.

SOLİ SOL SOLİ
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

Bizimle beraber yazmak isterseniz, "merhaba@picguveysi.com" adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Fanzin içerisinde yayınlanan eser/yapıtların mali ve manevi hakları yazara ait olup, Fikri Mülkiyet Hakları ile korunmaktadır. Yazarın bilgisi olmadan kopyalanan her eser/yapıt için ilgili mahkemelere başvurulacaktır.

MERZİFON DÜKÜ // SELAM DÜNYALI, BEN SELİM CİNASKİ

HELAL OLSUN

Akşam üstü denizin kızıla boyandığı saatlerdi. Elimde bir parça simit aylak olmanın keyfiyetiyle martılara yarenlik ediyordum. İzlediğim bir belgeselde martıların etçil olduğunu öğrenmiştim. Bizim martıların simide olan düşkünlüğünün sosyo-ekonomik konjonktürden kaynaklı olduğunu çözümlemesini yapıyordum. Kılıksızdım, cebimde beş kuruş yoktu. Ama tek derdim martılardı. Hayatım boyunca kim olduğumu nereden gelip nereye gittiğimi sorgulamamıştım. Cebimde bütün sosyal ağlara asosyal kalmış, sms dahi gönderirken can çekişen telefonum çalmaya başladı. Açmak için acele etmedim. Elimdeki son simit parçasını yeni yarenlerim olan martılara attıktan sonra telefonumu açtım. Telefondaki ses "Annen vefat etti, acil eve gel." diyordu. "Bu ses kimdi? Ev neredeydi?" sorularını kendime sormayı kestim. Çünkü gözlerimden ani kontrol dışı bir yaş akıyordu. Çok saçma, annemi görmeyeli sekiz yıl olmuştu ve her anne gibi bir gün onun da öleceğini biliyordum.

Elim istemsiz gözlerimi silmeye başladı. Galiba bu uzuvlarıma ilk söz geçiremediğim andı ve artık kontrolü kaybetmiş kaptanlar gibi mantığım inzivaya çekilmişti. Semte giden ilk otobüse atladım. Param olmadığını ve annemin öldüğünü şoföre izah ettikten sonra arka koltuklardan birine kuruldum. Annem ölmüştü ve ben ilk kez kimsesizdim. Otobüs tam surat varmak istediğim adresin kıyılarına doğru hareket ederken, ben anneme dair hatıralarımı topluyordum.

Otobüs çok yavaştı ve yalnız kalamıyordum, ilk durakta indim. Uzun yıllardır yapmadığım bir şeyi yaptım taksiye bindim. İllahaki taksi parasını orada ödeyecek birini bulurdum. Taksiyle on beş dakikalık bir yolculuktan sonra evin

önüne gelmiştik. Taksiden iner inmez cenaze evi evhamcılarını ağlayarak üstüme doğru geldiler. Sarılanlar, ağlayanlar, feryat edenler etrafımı sarmıştı. Ben daha bir saat önce martılara simit atan denizi izleyen ruh halime geri dönmüştüm. Amcamın oğluna taksinin parasını ödemesini söyledim. Öyle rica minnet bir tavırla da söylemedim üstelik, bilinçli olarak emir kipi kullandım cümlede. Çünkü biliyordum ki ben ailenin en zengin adamının oğluydum ve benim söylediğim her şey onlar için emirdi. Zaten bu hep böyle değil midir? Para sahibi olanların, mevki sahibi olanların sözleri güce tapan sıradan insanlar tarafından emir kabul edilir. Bunu bildiğim için bu tip insanlarla emir kipiyle konuşurum.

Kalabalığın arasından geçtim. Bahçeye girdiğimde taziye evi öğünücüleri oradaydı. Tek dertleri dağıtılan yemekten yemek, ölenin arkasından birkaç methiye dizip aile üyelerinin dostları arasına girmektir. Kalabalığın arasında kardeşimi gördüm. Etrafı yalakalar tarafından sarılmıştı. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Uzun yıllardır görmüyordum. Üstüne başına bakınca, aldığı kiloları da dikkate alınca seneler ona da babam gibi servet kazanmış diye düşündüm. Yanına gittim, sarıldık, ağlamaya başladı. Muhtemelen bir de benim teskin etmemi istiyordu ama içimden kimseyle konuşmak dahi gelmediği için yapmadım. Annemin nerede olduğunu sordum. Evde olduğunu öğrenince kardeşimin yanından ayrıldım. Evin kapısından içeri girince ikinci bir feryat dalgası ve sarılma seremonisi başladı. Bu da bitince onunla göz göze geldik. Her zamanki gibi iğneleyici bakışları üstümdeydi. Baştan aşağı beni süzdüğünü gördüm.

Eminim şu anda içinden "Şunun haline bak, Medine fukarası gibi." diye geçiriyordur. Muhakkakki yanındaki-

nin kulağına birazdan "Ben ne günah işledim de beni evladımın sınıyor?" diyecektir. Onun olduğu odaya girmedim, direkt annemin olduğu odaya geçtim. Kalabalıktan beni annemle yalnız bırakmasını istedim. Herkesin çıktığından emin olduktan sonra kapıyı kapattım. Annemle yalnızdım artık. Sekiz koca sene ona sarılmadan, onu görmeden geçmişti. Ölmemiş olsa şimdi çoktan telaşla bir mutfağa koşar, bir yanıma koşardı. Eli ayağına dolanırdı. Sesini duyuyordum.

-Annesi kurban olsun çok zayıflamışsın.

-Aç mısın dur sana yemek hazırlıyorum.

-Öyle yabancı gibi dikilme otur annesi kurban olsun.

Bütün söyleyecekleri bittikten sonra tekrar üstüme başıma bakıp, zayıflığıma, morarmış gözaltlarıma bakıp ağladı. Yine "Niye oğlum, annen kurban olsun, niye? Nedir kendine bu zulmün?" derdi. Ben de bir şeyler uydurup alelacele kaçardım. Tam çıkarken kapıda beni yakalar, ondan habersiz biriktirdiği, ben bir gün gelirim diye sakladığı parasını zorla cebime koyardı. Ama bunların hiçbiri olmadı çünkü annem ölmüştü. Annemin hep hoşlandığı gibi yakınına oturdum. Elini tuttum yumuşacıktı. Ağlayamıyorum.

Ruhum sanki felçli gibiydi. Sakinleştirici iğne yapılmış birinin metaneti içindeydim. Sonra tekrar düşünmeye başladım. Sizin hiç anneniz öldü mü? Son güvendiğim kadın da yoktu artık. Evet, aramıyordum, sormuyordum. Standart bir evlattan beklenen hiçbir şeyi yapmıyordum ama biliyordum oradaydı, iyiydi. Bu da bana yetiyordu. Galiba bu son kaybedişimdi. Çünkü ruhumun son insan parçası, son aidiyet çekirdeği

onunla beraber yok olup gitmişti. Annemi son kez öptüm. Odadan çıktım. Evden çıkarken kardeşimin odasına girip çekmeceden parasını ve güneş gözlüğünü aldım. Ayakkabılıktan ayakkabılarımı alırken yırtık olduklarını fark ettim. Kimin olduğunu bilmediğim 43 numara spor bir ayakkabıyı giymeyi tercih ettim. Bahçeye çıktım. Güneş gözlüğümü taktım, cebimden sigara çıkarıp yaktım. Kimseyle vedalaşmadan kalabalığın arasından geçtim. Sokağa çıkıp az ilerideki tekele doğru ilerledim. Tekele girdiğimde eski para kaynağının geri döndüğünü sanan Tekelci Ali abi sevinçle yerinden fırladı. Aklına annemin öldüğü gelince de sahte, üzgün bir ifadeyle "Başımız sağ olsun." dedi. Sadece tebessüm ettim. Oradan bana on paket sigara Marlboro Light, on tane de kırmızı bira, dedim.

Telaşla siparişimi hazırladı.

Hepsini sırt çantama doldurdum. Para için beklerken, son çalım da Ali abiye atarak, yarın hallederiz, dedim.

Yarın kelimesi onda sonraki günler için karlılık demektir ve daha fazla kazanma iştahı kabarcıca, lafı mı olur, dedi. Tekelden çıkar çıkmaz yeni bir sigara daha yaktım. Biramı açtım, ilk yudumu aldım. Eve doğru yüzümü dönüp biramı havaya kaldırıp "Seni seviyorum ANNE! Hakkım sana helal olsun!" diye bağırdım. Kalabalık şaşkın ve kınayan gözlerle bana bakarken sırtımı dönüp yürümeye devam ettim.

BEN VE KENDİM // DEPRESİF YAZILAR BÖLGESİ (DYB)

SELAMETLE BEYBİ

Donuk gözlerimle önümde yükselen, kırmızıdan başlayıp, turuncuya oradan da havaya karışmadan önce sarının en açık halini alan ateşe bakıyorum. Biraz sonra içine atılacağım ya da itileceğim; ne önemi var ki. Tek bildiğim diğerleri gibi ağlamayacağım. Ya da yalvarmayacağım...

Çok kötü zamanlar geçiriyordum. Gerçekten kötü zamanlardı. Açtım. Parasızdım. İşsizdim. Evsiz sayılırdım. Sevgilim yoktu. Arkadaşlarım birer birer benden uzaklaşmıştı. Hepsisi de kötü yolu seçmişti. Ben inanıyordum ki; (Neye inandığının bir önemi yok aslında!) bana öğretilen gibi yaşarsam, eğer temiz olursam, sevaplarım çok olursa işte o zaman popüler olurum. Çünkü çok ezik bir gençlik yaşamıştım.

Şu an yaşıam 31 ve hala bu eziklik benimle büyüyor.

Artık hurafe mi dersiniz, aptallık mı bilemem ama bu tabularımı yıkmam gerektiğini düşünüyorum. Ben de sevaplarımı satıp istediğim gibi yaşamalıyım. Etrafımdaki herkes, doğdukları günden beri topladıkları sevapları satarak, bu dünyada ne istedilerse yaşadılar. Hatta üniversite arkadaşım, can dostum Ata çocukluk masumiyetini bile satmış. Şu an hayal bile edemeyeceğim bir yerde. Gönderdiği fotoğraflar, bir dostu atılan dondurulmuş hatıralardan çok kışkırtmak için gönderilen nispet fotoğrafları gibi.

Üzerimde yırtık ve leş gibi elbiseler ile ağzım ağızdan kokarak büroya gittim. Ben bu halimden utanırken onlar gayet normalmiş gibi karşıladılar. Hiç sevap satmadığım için beni müdürün odasına götürdüler. Oysa ben normal bir müşteri temsilcisi ile anlaşabilirdim. Söylediklerine göre çok değerliymişim ve sadece benim sayemde bu şube çalışanları yüksek primler alabilirmiş.

Müdür beni incelerken bana söylenen yemekleri getirdiler. Onların bu rahatlığı bana da geçmiş olacak ki ben yemekleri adeta yutuyordum. Dışarıda beni seyreden insanlardan rahatsız olmamam için müdür janzileri kapadı. Çok uzatmak istemiyorum. Bayağı bir sevap karşılığında istediğimden daha güzel bir ev, becerikli, melek gibi bir eş, büyük bir şirkette yöneticilik, son model spor bir araba ve manken gibi

kız arkadaşlar/metresler verdiler. Bürodan çıktığımda kendimi çok garip bir şekilde hafif hissettim. Beni ilk önce evime götürdüler. Karım ile tanıştım. Gösterdikleri fotoğraflardan daha güzel bir kadındı. Bir sofraya kurmuştu ki; görmelisiniz. Ben gidene kadar dolabıma yeni takımlarımı bile koymuşlardı. İlk gece biraz garip olsa da karım üzerimdeki utangaçlığı attı! Sabah iş yerine gittiğimde sanki 10 yıldır orada çalışıyormuşum gibi davranıldı. Daha dün ağzım ağızdan kokarken şimdi altımda çalışan onlarca insan vardı.

Belli bir süre sonra gözüm daha yükseklerle çıkmaya başladı. Bu yaşantıma alışmıştım. Eskiye dair hiçbir şey yoktu. Büroya daha sık gitmeye başlamıştım. Müdür beni kapıda karşılıyordu. Ben bile o kadar sevabım olduğunu bilmiyordum. Ama o aç kaldığım zamanlarda gösterdiğim sabır bile bana sevap olarak dönmüş. Birkaç yıl sonra tabiri caizse bok gibi param vardı. Ama gözüm para ile alınamayacak kadar yüksek şeylerde idi. Ve o can dostum Ata'dan bile daha berbat birisi olmuşum.

Elimde kala kala ilk günden beri müdürün istediği bir şey kalmıştı; ruhum! İstediklerim ve daha fazlası karşılığında ruhumu da sattım. Tüm içeriği ile birlikte. 53 yaşında kalp krizi geçirirken birçok şeyi anladım. Öldüğümde arkamda her şeyimi almış yalan bir dünya bırakmıştım...

Şimdi bu alevlere bakarken etrafımda tanıdık yüzler görüyorum. Bana bakıp gülüyorlar. Bazıları yanıma gelip hayatlarında birçok salak tanıdıklarını ama benim kadar büyüğünü görmediklerini söylüyorlar. Cümleleri bitmeden ben onlarla o yalan dünyada yaşadıklarını hatırlıyorum. Arkamdan bir zebani geliyor olsa gerek ki herkes ağlamaya, yalvarmaya, bir yerlere saklanmaya çalışıyor.

Zebaninin sıcak nefesini ensemde hissediyorum. "Hadi!" diyor. "Tamam!" diyorum, ileri adım atıyorum. "Nereye?" diyor. "Ateşe ya işte!" diyorum. "Ağlamayacak mısın? Yalvarmayacak mısın?" diyor. Hafifçe gülümsüyorum ama büyük ihtimal ile arkamda olduğu için görmüyor. "Dostum" diyorum. Bir zebaniye dostum denir mi bilmiyorum ama diyorum.

Dostum. Seninle benim aramdaki tek fark yaratılışımız. Sen bir görev için, ben eğlence için yaratıldım. E yaratanı yeteri kadar eğlendirdiğime göre artık biraz da ben eğlenebilirim! Hadi selametle...

MELEK

Sakin bir sabaha uyanıyoruz. Gözlerimizde şeytanın pislikleri ile tebessümü çıplak bedenlerimize yayıyoruz. Ağzımız pis ama umursamadan öpüşüyoruz. Sen ilk defa hiç utanmadan ayağa kalkıp, perdeleri açıyorsun. Gün içeri doluyor. Arkadan parlayan ışıktaki tüm hatların koyu, kalın bir kalem ile çizilmiş gibi. Arkadan parlayan ışıktaki bir melek gibisin.

Şımarık hareketler ile dağ kızı gibi sekerek yatağa atıyorsun kendini. Yanımda uzanırken seni izlemenin insanda bıraktığı uyuşturucu hissi tüm bedenime yayılıyor.

Tekrar gözlerime bakarken:

- Gitmem lazım.

+ Neden daha eve gitmemiştir.

- Onu önemsemediğimi nereden çıkardın. Gitmem gerekiyor sadece. Hem sen ne zaman beni sorgulamaya başladın.

+ Bu sorgulamak değil ki! Seninle güzel bir duş aldıktan sonra kahvaltılık etmek istiyorum sadece. Hepsi bu!

- Ha ha ha ha! Aşık mı oldun sen bana yoksaaaaa.

+ Canın cehenneme orospu, olman gereken yer orası. Giyin ve siktir git!

- Gideceğim zamanı ben belirlerim. Sen değil unutma! Ayrıca ben yanacaksam inan sen benden daha çok yanacaksın orada!

+ Tamam sabah sabah kafamı sikme. Siktir hadi, ilerle.

- Bu sondu, hatırlıyorsun değil mi dün akşamı? Bugün sondu! Artık seninle daha fazla olamam! Kendimi çok kötü hissediyorum. Bugün bitti!

+ Biliyorum ama inanmıyorum. Bir ay, en fazla bir ay sonra yine benim yatağımda uyanacaksın.

Bir anda kalkıp, banyoya gitti. İşlediğine eminim, komşum bile duymuştur. Ama onun duymadığı, o sırada duymadığımı düşündüğü ağlama sesleriydi. Banyodan çıktı giyinmesi ve saçlarını toplayarak yanıma gelmesi beş dakika sürdü. Gözlerime baktı. Kızarmışlardı. İkimizin de gözleri kızarmıştı. Küçük bir öpücük kondurup, "Kendine dikkat et! Akşama yemeği de unutma!" dedi.

O gittikten sonra kocasını aradım. Biraz konuştuk yemekten önce, bir yerde bir şeyler içeriz, diye anlaştık. Spordu, yemekti, bilmem neydi derken akşam barda kocası ile beraberdim. Yemekten önce iyice sarhoş olduğumuzu hatırlıyorum. Eve gittiğimizde sofrada bizi bekleyen, en az bizim kadar sarhoş karılarımız ve yeni kadınlar vardı. Belki ilk defa swing yapmayacaktık ama bu yeni kadınlardan da haberimiz yoktu.

Ağır ama bir o kadar da kolay hareket eden kapıyı kapatırken sabahki kızarmış gözlerimiz birbirine değdi. Gözlerimi hiç ayırmadan kapıyı ittim. Masaya otururken herkes bana ve ona bakıyordu.

+ Biliyorsun değil mi sen bir meleksin! Ama şeytan da bir melekti.

Krem şantiye batırdığım parmağımı dudaklarına sürüp, kocasına gönderdim.

Sabah uyandığımızda, gözlerimizde şeytanın pislikleri ile tebessümü çıplak bedenlerimize yayıyoruz. Ağzımız pis ama umursamadan öpüşüyoruz. Perdeleri açmaya gittiğinde o olmadığını anlıyorum. Belki ilk defa utanmadan çıplak bir şekilde perdeleri açıyor, gün içeri doluyor. Arkadan parlayan ışıktaki tüm hatları koyu, kalın bir kalem ile çizilmiş gibi. Arkadan parlayan ışıktaki bir melek gibi.

Düzeltiyorum hepiniz melek gibisiniz...

PETROMYZONIFORMES // BOŞLUK

HELENA'NIN HİKAYESİ: FAIL-İ EPİK

Hayatının birçok evresinde ihaneti görmüştü ama sadece bir tanesi dünyasını yıktı. Gökyüzü, binalar, ağaçlar ve etraftaki her şey cam gibi kırılıp yerle bir olduktan sonra yerini gri bir boşluğa bırakmıştı. Bu durumdan sonraki etrafa bakışının bu denli boş olmasının nedeni, görebileceği bir şeyin kalmamasıydı.

Başkasının onursuzluğunda kendini aşağılamak üzüldü. Yapması gerekenin sadece affetmek ama asla unutmamak olduğunu fark etti. Affetmeliydi çünkü içindeki öfke ilk önce kendine zarar veriyordu.

Öfke ve erdemin savaşında farkında olmadan aklını yitirmeye başladı. Zamanın akışının kendi dışındakiler için yavaşlamasıyla lanetlendi. Bilim kurgu filmi gibiydi etrafı, herkesi "slow motion" görüyor/duyuyordu. Bu yavaşlamanın etkisi olarak renkler soluyor, yeşil ile siyah arası bir hâl alıyordu. Aynı şekilde kadının hızını şaşkınlıkla izleyenler, onu kırmızımsı bir renkte görmeye başladılar.

Gerçek zamanda tam üç gün geçti böyle. Kadın üç gün boyunca üç yıl yaşlandı. Saatler pazartesiyle başlıyordu. Üç yılı da gördü. Saat salı olduğunda, Japonya'da kamelya çiçeklerinin kırmızısıyla manolyanın pembesi arasında tanıştığı, tınısına hayran kaldığı sesi ve yosun yeşili gözlerinin, Helena'nın yanındaydı. Onuna yaşaması, kendisinin son nefesine bağlı olsaydı eğer, aceleyle söndürürdü ciğerlerini. 2 yıl 298 gün boyunca kardeş gibi gördüğü kadın, saat cumartesinin son çeyreğinde hayatının aşkına dönüşmüştü.

2 yıl 362 gün olduğunda, zamanı ile beslediği ve 7 yılını aldığı çalışmasının -heyecanını sadece Helena ile paylaştığı- yok olduğunu gördü.

3 yılının her anını dostluğunu, kardeşliğini, aşkını, hayallerini, hüznünü, sevincini, yemeğini, şarabını, sigarasını paylaştığı, gözleri kapalı güvendiği, sırtını yasladığının sadece ilizyon olduğunu fark etmesi idi işte bu gri boşluğa giriş nedeni.

Daha iyi bir işkence olamazdı, iyi anıların süreğenliğinin yitirmesi gerçeğiyle, anılara sıkışıp kalmak.

Kendine geldiğinde cam kırıklarının bir kısmının kendine ait olduğunu fark etti. Dökülüyordu, evreni gibi. Her zaman dizisinin her anında toz parçalarına dönüşüp savrulduğu hissetti. Bundan sonra hayatının boşluğunda ve hissizliğinde, sadece kitapları sevdi. Kahvesi ve sigarası eşliğinde.

GÖKHAN BOLAT // RUS SALATASI

Ulan ben ölmedim mi?
Ulan cessedim yok mu benim? Cessedim yok mu ulan!
Cessedimi nereye gömdünüz?
2 s'li ulan 2 s'li!
Söyleyemiyorum teklisini, tikim var.

Hem benim deli raporum da var.
İstersem yaşım reşit değil, istersem 10 katı ulan!
Üzerime saldı itlerini,
Kandım ben de...
Yalan!

Sigara içmekten hiç hoşlanmam ben.
Sana mı sordum ulan, sana mı sordum içerken!
Hem yüz yıllardır orospusun sen!
Yüz yıllardır aşifte.
Bi' gün içime güneş doğmadı benim.
O zaman ben üzerime hafif bişey alayım.
Alayım değil mi sevgilim?
Ah! Unutmuşum, bu gece size sevgilim diyebilir miyim?
Aman demeyeyim!
Aman dedirtmeyin de sizin faili meçhulunuz olmayayım.
Olmayayım efendim, olmayayım.
Siz daha ne ölü ne yaralısınız?
Lütfen mazinizi karıştırmayınız!
Karıştırmayınız ulan di mi. Karıştırmayınız.

Ben kimseyi öldürmedim ulan.
İster inanınız, ister inanmayınız.

KUTSALVODKA // ÖYKÜLERİN YANLIŞ TARAFI (ÖYT)

ÂLEM - BÖLÜM 1

::::REC:::: Gün 4 - Kayıt 1 -
Selim, Çalışma odasında, karanlığın içinde oturmaktaydı. Gözleri yorgunluk ve uykusuzluktan çökmüş halde, tedirgin bir bakışla çalışma odasının kapısından salona doğru baktı. Sigarasını yaktı, sol kolunun dirseğini masaya dayadı ve kayıta olan cep telefonuna baktı.
"Bugün 4.gün.... 4 gecedir..... başka bir alemden ziyaretçilerim var."
Başını bir anda sola çevirdi, ses duymuştu, bir süre nefesini tuttu, tekrar yarım yamalak kameraya baktı, ayağa kalkmaya hazırlanırken kaydı durdurdu.
::::REC (end)::::

::::REC:::: GÜN 4 -Kayıt 2 -
" 4 Gecedir uyumuyorum. (Sigara tutan eli titremektedir.) 4 gecedir beni ziyarete gelen varlıklar olduğunu hissediyorum.
İlk gece sadece ufak sesler duydum salondan, salona gittiğimde bazı eşyalarımın akşam bıraktığım yerde olmadığını gördüm,
ikinci gece sesler ile birlikte eşyaların gerçekten hareket ettiğini gözlerimle gördüm, ama asıl dehşet verici olan dün gece idi..." (Selim sigarasından bir duman daha çekip göz ucuyla salona doğru bakar.) 3. gece, sesler ile uyandım, yatağımdan doğruldum ve holden salona doğru baktım. Orada karanlığın içinde bir şey vardı. Tam olarak göremiyordum ama beni izlediğini biliyordum. Tam gözlerimin içine bakıyordu, hiç kıpırdamadan sadece gözlerime bakıyordu. Karanlığın içinde ondan daha karanlık bir çift göz. Her gece artıyor, her gece daha da yakınlaşıyorlar, bugün 4. gece, bu gece de gelecekler biliyorum ve umarım bunu kaydedebilirim. "
(Saatine bakarken, göz ucuyla hole baktı, bir iç çekip kameraya döndü ve videoyu kapattı.)
::::REC (end)::::

::::REC::::GÜN 4 -Kayıt 3 -
Kapkaranlık,
" -Yine geldiler, sesleri dinleyin. (Uğultular gelmekteydi, Selim'in tutmaya çalıştığı nefesinin arkasında ufak fısıldamalar duyuldu, yer değiştiren eşyaların sesleri bir fısıltı gibiyken, düşen nesnelerin sesleri acı bir çığlık gibiydi.)
-Salona doğru gideceğim biraz (Selim, holde karanlığın içinde ilerlerken cep telefonunun ışığını

açtı. Işıqla beraber kameranın önünden geçen varlık ve bir anlık gözleri gözükte. Selim'in haykırışı ile korkudan kamerayı titretmesinden sonra, kendini toparlayıp salona doğru yürümeye başladı, sesler kesilmişti.)
-Sesler kesildi ama o geçen şeyi kaydettim sanırım.
(Hızlıca nefes alıp veriyordu, salonun girişine kadar geldi ve durdu. Kamerayı kendisine çevirdi Selim ve istemsiz bir ifadeyle, parmağını videoyu durdurmak için telefona götürdü. Tam bu esnada arka odadan bir gürültü geldi. Selim'in gözleri yatak odasına döndü, kamerayı tekrar arka kemaraya geçirdi ve ilerlemeye başladı.
-İlk defa yatak odamdan bir ses geldi. Artık her yerdeler (Selim yatak odasına girdi, fenerin belli belirsiz ışığı ile yatağın üzerinde mantıksız bir yükseklikte bir nesne vardır, Selim elini içeri uzatır ve lambayı açar. Karyolanın üzerindeki yatak dik durmaktadır.
Selim bir yandan iç çekerken kamerayı kendine çevirdi.
-Sanırım bu gece bu kadardı, ilk defa bu odaya geldiler. Bu bir uyarı sanırım.
::::REC (end)::::

::::REC::::GÜN 5 -Kayıt 4 -
(Selim'in elinde bir gimball vardır.)
-Dün gece çektiklerimi izledim, elimin titreşiminden bir şey belli olmuyor, telefonu bu zımbırtıya yerleştirdim, en azından daha net bir görüntü alacağım.
(Selim, Gimball ile evi gezmeye başlamıştı, yatak odası, çalışma odası, mutfak, tuvalet, holde durdu ve salona baktı, kamerayı hızlıca kapattı.)
::::REC (end)::::

::::REC::::GÜN 5 -Kayıt 5 -
-Gece 5 oldu neredeyse ama bugün hiç bir şey olmadı. Sanırım dün geceki olay sondu.
(Mutsuz ve hafif agresif omuzlarını silker. Elindeki gimball ile kendini çekerken koltukta bir sağa bir sola kendi etrafında dönüyordur. Görüntüde bir çalışma odasının duvarı gözükür bir holün karanlığı, Selim dönmeye devam eder, arkasından holde bir ışık belirir, Selim'in dikkati görüntüye takılır yavaşça kendine yaklaştırır kamerayı, görüntüye bakarken ışığı görür arkasını döner, kameranın görüntüsünü ön kameradan arka kameraya geçirirken çoktan salona doğru hareket etmiştir. Selim, süzelerken holden salona geçen beyaz bir siluet görür.

-Başardım
Devam edecek...

BENNA GÜLMEZ // MEÇHUL'E NOTLAR

SENİ ÖLDÜREN SENİ YAŞATANDI

Nedir bu bitmek bilmeyen inadin söylesene? Bu gidiş nerededir? Hava kararmış, yürüdüğün yol bile görünmüyor. Ne nereye gittiğini biliyorsun ne de neden gittiğini. Bir inatla çıkmışsın yola. Durmak nedir bilmiyorsun ve bilmiyorsun attığın her adım senden bir parçayı alıp götürüyor farkında olmadan. Karanlığın içindesin ama aydınlık da var o gittiğin yerde. Tam sonuna geldim derken, yeni bir başlangıç buluyorsun kendine. Sonra her şey yeniden başlıyor, sanki hiç bitmeyecek gibi. Aldanıyorsun yolun kenarındaki çiçeklere ve ışıltılı evlere. Sonra sırf sevdiğin için bir çiçeği koparıyorsun dalından.

Düşündün mü hiç seni var eden şey, seni sevdiği için mi alır canını? Yoksa o seni sevmek için mi var etti? Ey insanoğlu; ölümünde bir sevda mı var yoksa? Kalbinin atabilme sevdası mıdır senin ölümün? Son bir kez daha atabilmek için senin bütün gücünü tüketen kalbin, sanma ki yaşatmak niyetindedir seni. Attıkça damarlarına kan pompalayan kalbin mi öldürüyor seni? Sen ki ona en iyi biçimde bakan, azıcık ağrısa ağrılarını dindirendin şimdi o mu öldürüyor seni? Galiba kalbin seni, onu sevdiğin kadar sevmemiş.

Oysa sen de bir katildin insanoğlu. Karnını doyurmak için her gün bir sürü canlıyı öldüren sen değil miydin? Sonra çiçeği sırf güzel olduğu için koparan? Öldüğün için sen de mi güzelsin yoksa? Yoksa ölümün adaletinde güzellik yok mu?

Ölümünün güzelliğinde değilse sen neden ölüyorsun? Öleceğini biliyorsan neden gidiyorsun? Yoksa ölüm mü sana geliyor?

Zamanın önüne geçilmez diyorsun. Peki zaman değil miydi sana acılarını unutturan? Aynı zaman değil mi seni öldüren? Hayatından kopup giden 20 seneye aldırıyorsun. Sonra dizlerin seni taşımaz olduğunda suçu zamana atıyorsun. Oysa sana o 20 seneyi de veren zamanla, seni yürüyemez hale getiren aynı zamandı. Sen gençken seviyordun onu ama gücün bitince nefret eder oldun. Ölüm korkusu mu bu yoksa yitirdiklerinin acısı mı? Yoksa zamana yenilmenin kabullenilmezliği mi? Yoksa nankör müsün sen? Öyle ya, ne çabuk unuttun seni genç yapan zamanı, yaşlandığın zaman. Peki, neden yalvarırsın zamana ölüirken, bir an önce akıp geç, diye? Oysa her şeyi tam ölüirken anlayacaksın.

İşte ölüyorsun insanoğlu; hadi karşı koy, yenilme, dayan acıya. Korkuyor musun? Yoksa bir an önce ölmek mi istiyorsun. İşte tam o anda anlıyorsun bir sahibin olduğunu. Evet, bir sahip. Kalbine dur diyen biri var, kalbin son bir kez daha atabilmek için çırpındığı anda. Yoksa sen bilmiyor muydun?

Ey insanoğlu; sana o çok korktuğun ölümü sana getiren, sana o hayatı verendi. Sen anlamadın ama seni öldüren, seni yaşatanın ta kendisiydi...

Bir yangın düşün.
Sarmış hayatını.
İyiye, güzele dair ne varsa,
İse ve dumana kesmiş.
Dudaklarında tanıdık, bizim oralardan bir ezgi.
Nefesin yetmez olmuş,
Bacakların kesilmiş dermandan.
Aklında kızına ve oğluna ait birer tebessüm,
Hatıraların zul olmuş havsalana!
“Ne yaptınsa sen yaptın!” nidaları kulaklarında,
Alev alev, şerham şerham hayatın!
Direnmekten umut yok!
Yalnızlık yeni evcil fahişen.

Bir sabah düşün.
Proletarya kalkmış ayağa,
Köylüler, hasadını devrime bırakmış.
Orak, çekiç ile vaktinde buluşmuş.
Burjuvazi ünden kalma,
Ağzı sarımsak kokuyor!
Çorbacıda ayılma çabasından,
Yürüyor devrim neferleri,
Kızıl sabaha.
Ben, bir ben paramparça,
Bir yanımlı senli hülyalarda,
Bir yanımlı devrime gebe rüyalarda...

DİLEK NAK

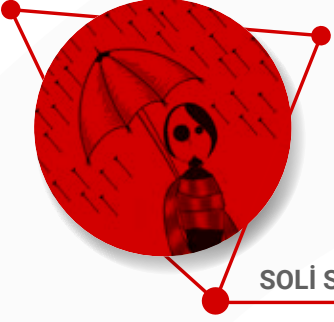
Ben düşündükçe sen büyüyordun içimde.
Büyüdükçe isyanlar başlıyor.
Yasadışı bir kimlik kazanıyordu aşkım
Ve gitgide imkansızlaşıyordu
Seni yasal yollardan sevebilmem

Her gece
Düşlerimden gelen oluyordun sevgili
Benim şehrimin sokaklarından bana gelen...
Sen gelince
Geçtiğin her sokağında bu şehrin
Devrimler oluyordu

Ve sevgili uyanınca düşüncelerimden.
Aşkımda her devrimci gibi...
Darağaçlarında idam ediliyordu.
Her sensizliğin akşamında...
Bu şehrin faşist sokaklarında...

Siz erkekler ne çok sevdiniz bizi. Saçımızın telinden
eteğimizin boyuna, tenimizin renginden vücut ölçülerimize
kadar... Ya sizin ya da kara toprağın koynuna zorla atacak
kadar... Saat kaçta nerden gelip nereye gittiğimize, ne
olduğumuzdan kim olduğumuza karar verecek kadar...
Eğlencelerimizden, kahkahalarımızdan kendinize pay
çıkaracak kadar... Siz erkekler öyle çok sevdiniz ki bizi sızız
nefesimizi kesmekten zerrece çekinmediniz. Yüzümüz
gözümüz mosmor korunmak için gittiğimiz bir adliye
çıkışında kurşuna dizecek, sokak ortasında defalarca
bıçaklayacak kadar "sevdiniz". Bir binanın 20. katından boş
bir çuval atar gibi atıp, parçalarımıza ayırıp bir gitar kutusu
içinde çöpe atacak kadar, hatta abi olup arkadaşımızla
sinemaya gittiğimiz için, baba olup çocuk yaşta evlenmek
istemediğimiz için namus adı altında katledecek kadar
"sahiplendiniz" bizi. Okul çıkışı evimize gitmek için
bindiğimiz minibüsle ölüme götürecek, evden çıkıp
annemizle ablamıza giderken bir ormanda defalarca
tecavüz edip ölü bedenlerimizi kapımıza atacak kadar
"hayrandınız" bize.

Sahi siz erkekler ne çok sevdiniz bizi, yakıp, yıkip,
yok edene kadar...

SOLİ SOL SOLİ

Saçlarım sıfıra vurulmuş, ayağımda kırmızı rugan çizmelerimle yokuş aşağı koşup sana sarıldığımı hatırlıyorum. Sırtımda seneye de giyer, düşüncesi ile üzerime birkaç beden büyük alınan lacivert bir mont.

Sen de hatırlar mısın? Göğüs üzerindeki kardan adam armasına dokunup "Kardan adamın havuçunu koymayı unutmuşlar." deyişimizi.

Boynuna atladığımda, soğuktan yüzümü omzuna bastırıp kulağıma söylediğin şarkı ile düşerdik yola.

Yakan sıcaktı, nefesin kulağımanın arasından geçip yüzümü okşardı.

Yol boyu seni içime çekmenin mutluluğu ile soğuk parmaklarımı yakandan içeri sokardım.

Yol uzun ama sonu huzurdu bizim için.

İnanmazsın belki ama ben hala ara sıra o eve gidip bakıyorum. Artık bahçede ördek beslemiyorlar. Kaptan dede yerinde yok! Evin çatısı eskimiş tuğlaların araları açık, duvar taşları birer ikişer dökülmüş.

Aynı bizim gibi yıkılmış. Kemal Amca! Ona sadece rahmet diliyorum. Tabii ki adresimiz Kemal Amca'nın güvercin evi.

Tahta binalardan oluşan, yaz-kış demeden camların-da sürekli dedikodu yapan kadınların bol olduğu bir mahall-ede taşlarla örülmüş güvercin evi bizim dertleşebileceğimiz tek alandı.

Önce oturur Kemal Amca'nın bir çayını içer sonra uzun uzun dertlerini dinlerdik. Karısının hastalığını ve çocuklarının yaramazlığını...

Sonra çok çok sonra...

Senin o bitip tükenmeyen hikayelerin başlardı. Yüzüm ısınır, gözlerimi büyüterek dinlerdim seni o kadar heyecanlı, bitmek bilmeyen bir serüvendi ki havanın soğukluğundan uyuşan ellerimle seni alkışlar, kel kafamı okşaman için türlü türlü şirinlikler yapardım.

Hikâyenin sonuna yakın, "Kemal bak şimdi! Kızıma bir hediye vereceğim." deyip yerinden kalkar yüzünde kocaman bir gülümse ile kafeslerin ağzını açardın.

İşte o an yıldızlar kayar, cehennem ateşine düşmüş gibi çırpınırdı yüreğim. Elimdeki çay bardağını tahta masaya bırakıp, başım gökte, ellerim iki yana açıp dönmeye başladım.

Ben dönerdim ya, yorulduğumu anladığında koltuk altlarımdan tutup havaya kaldırarak seninle beraber dönerdik şen kahkahalarımızla.

Bu anı hatırladın değil mi?

O hikayelerinin hiç sonunu getirmediğini de...

Şimdi sana asıl anlatmak istediğim tek şey şu:

Sana mükemmel bir çocuk oldum. Seni her zaman dinleyen, acıların-da yanında olan, üşüdüğünde boynuna sıcak bir nefes konduran! Şimdi zaman biraz değişti bizim için.

Yaşlandın...

Şimdi sen benim en güzel çocuğumsun! Acılarımda yanımda olan, ağladığımda yanağıma dokunan, üşüdüğümde boynuma sıcak ama ıslak bir nefes konduran.

Sen benim en güzel çocuğumsun "baba".

BEN VE KENDİM // DEPRESİF YAZILAR BÖLGESİ (DYB)

HEM KRAL, HEM KRALIÇE

Öyle hafif meşrep de değil, İyice ve küstahça çıplak. Kıvrımlarını okşar gibi esen rüzgarla dans edercesine, Gözlerinin içi ateş çukurlarından beter.

Ama o da bildiğin ve tiksindiğin gibi yalnızdı. Sonsuz odalı koridorlarında gecenin, derin perspektifin kenarında bayılmış bir eroınman gibiydi. O kadar silikti ki görünce ne olduğunu bir süre anlayamazdın. Bazen dizlerini göğsüne çeker ağlar, bazen karda melek yapar gibi kahkahalarla yerde debelenirdi. Ama yalnızdı.

Belki biraz alkol yüzünden, Belki biraz aşk yüzündendi; Kiraz kırmızısı dudaklarının tatlı zehiri. Ateş çukurları ile beynini yakarken tek düşündüğün, Küçük basit bir öpücükle ölmektir.

İlk, amcası zorla bacak arasına girdiğinde tüm filmlerdeki gibi derisini parçalarcasına yıkanı, biraz kendini kesti. Annesi anlamıştı ama bir şey diyememişti. Ve üstüne tembihlerle onu da sınırlamıştı. Oysa o daha gençti. Ne olduğunun farkında ve nasıl kurtulacağını bilincindeydi. 12 yaşında kocaman bir delikanlıydı. Bundan sonra tek yapması gereken bıçağı alıp amcasını öldürmekti.

Kokusunu hatırlıyorum; Şu anda ve ötesinde. Saçlarının göğsüme döküldüğü, Birbirimize karıştığımız kokuları hatırlıyorum. Poison, rakı, ter, bok...

Namus temizlenince her şey ortaya çıkmıştı ve bundan sonra yıllar, gerek mahpuslukta gerekse sonraki hayatında o kadar hızlı ve programlıydı ki; artık ne olduğunu biliyordu. Okuduğu kitaplar ve konuştuğu o kadar insandan sonra zaten olması gerekenin bu olduğunu pekiştirmişti. Artık hiçbir zaman "artık" olmayacaktı. Yaşamayı öğrendi. Hoyratça yaşadı, zevkiyle yaşadı, acısıyla yaşadı ama hep yaşadı. Hep bir kraliçe, hep bir kral oldu.

Sonra bir an oldu ve o ateş gözler söndü. Üzerimi sıcak bir sıvı kapladı, Yorgun bedeni üzerime düştüğünde, Ayrımcıydı.

Hem kraliçe hem kralken sevmeyi öğrendi ve âşık oldu. Âşık olduğu kendi gibi hayat yaşayan, bok çukurundan yükselen bir kraliçeydi. Erkekliğini hissetti. Bunun yüzünden birçok kere aşıkları ile sevişirken tahrik oldu ve dayak yedi. Her seferinde kraliçesi sardı yaralarını. O da biliyordu ne olduğunu ama çok tehlikeli olduğu için hiçbir zaman kabul edemedi. Ta ki iki kraliçe bir gün evde keyif yapana kadar. Her taraf rakı beyazı dumanken makyajlı bir kralla sevişti kraliçe. Artık kral gerçekten kraldı. Ve bir gece...

Öldün mü kral?

Bıraktın mı beni, Bir parçanla? Peki hem kadını hem erkeğim! Sadece git ve beni bekle.

